

Tomaž Skrbinšek

PESMI TRENUTKOV IN ISKANJA

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

SKRBINŠEK, Tomaž

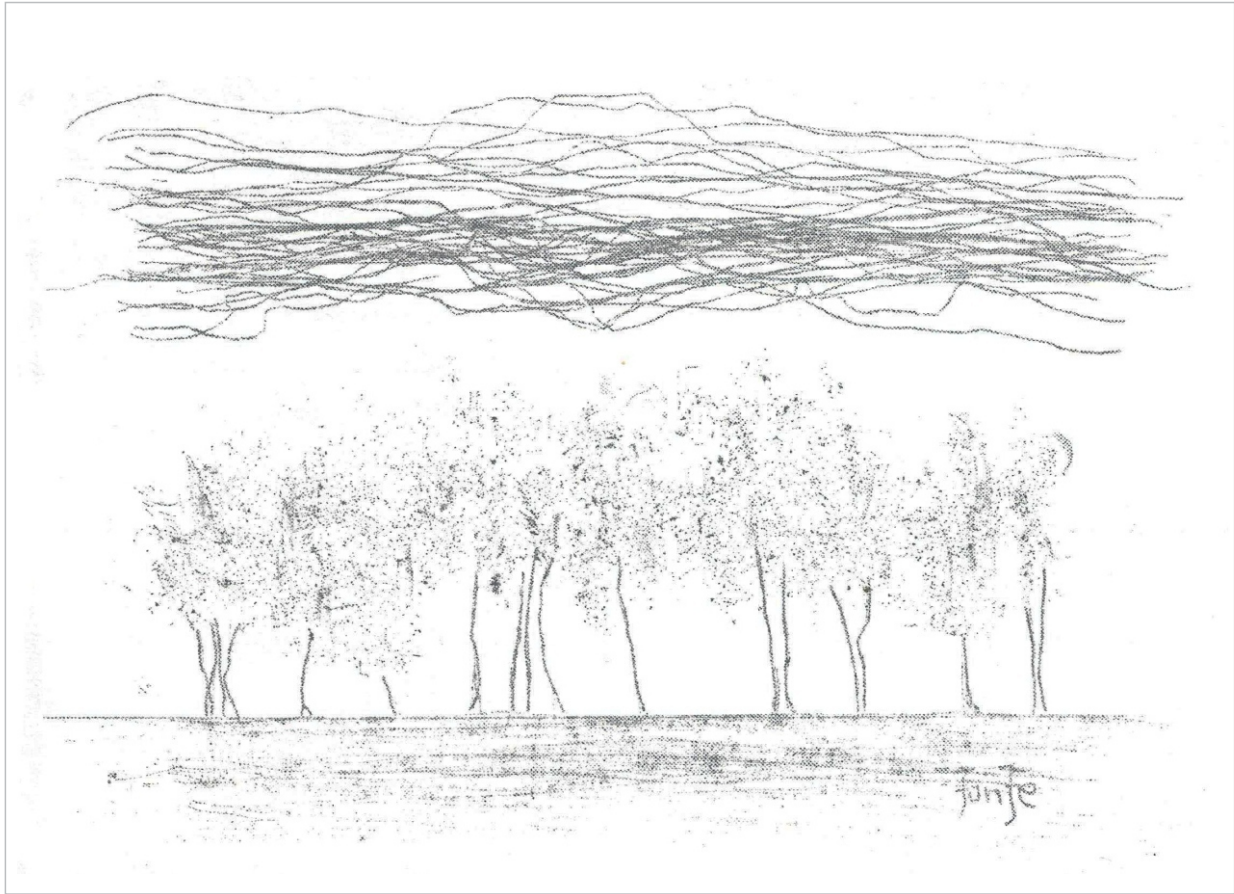
Pesmi trenutkov in iskanja / Tomaž Skrbinšek. - Črnomelj : Knjižnica, 2025

ISBN 978-961-95138-3-5

COBISS.SI-ID 234121987

Vsakdanja sivina
katerega koli dne
izginja v rove minulosti
gramoz spomina
 postaja umirajoča katakomba
ne zanima me razdraženost teme
 turobne ideje zvezdnih cest
 so zame polne ničesar
 kajti
 jaz čakam novo zvezdo
 čakam
 neskončnost mene je prazna
vsakdanja sivina
katerega koli dne
 me ne zanima
 moji atomi hočejo novo zvezdo

smeh slučajnega vetra se poudarja
gleda v zelene liste resnice
veter me ne zanima
skozi predmestne luči
v špranjah sita atomskega časa
nastaja vzhod nove zvezde
vsakdanja sivina katerega koli dne
se izgublja
v nepomembne grobove

■ ILUSTR. FUNFE

bil je v okrogli sobi
občutek osamljenosti in praznine
ga je navdal s strahom
 ni vedel kdaj je prišel tja
 ni vedel zakaj je bil tam
zavedal se je le občutka
 samote in praznine
na drugem koncu sobe
je bilo okroglo okno
 skozi steklo je lahko opazoval sonce
 upal je da ni sam
 toda občutka praznine osamljenosti
 se ni rešil
 tesnoba ga je požrla vase
in ni vedel koliko je ura
ni vedel kje se nahaja

utopljen v tesnobo praznine
utrujenost samote
je obstajal v okrogli sobi
upal je da so vse le sanje
toda ni sanjal
skozi okno je sijalo sonce
bilo je okroglo

včasih samota ni samota
takrat v osamljeni divjini
je samota družaben prijatelj
poslušáš tišino plesov spomina
in tišina je tako lepa
mogoče otožna žalostna
da nemo zapoješ melodijo srca
razmišljanje v samoti
je kot poljub na uvel cvet

blatne poti moje zavesti
postanejo ravne bele ceste
vse nepremišljene misli
se zjasnijo kot jutranje nebo

iskra vklenjenih želja
vzplamti
in pretopi okove
zavistne omike
včasih samota ni samota
včasih je samota nem odmev
obupanega klica
poslušam samoto
postajam nov čist
in počasi odpiram oči

IV

koraki hropijo po betonu
parka izgubljenih
koraki koraki
zamolkli koraki
zvezde dokazujejo svoj obstoj
veter laja v okostjih dreves
parka izgubljenih
izgubljen si
izgubljen si kdor hodiš to pot
koraki
zamolkli koraki
koraki v brezno pozabe
parka izgubljenih
če sprejmeš neznanec
lovke zlovešče teme
plazmo mrtvih zubljev

ti zvezde ne bodo več vsiljevale luči
tvojega okostja ne bo požiral lajajoči veter

ne vidim več zvezd
ne čutim vetra
hropenje korakov zamira

■ ILUSTR. ANDREJ FABJAN

V

priklenjen v prepadih skalovja
klečim na sesalkah novorojenega
 v odmevih
 peščenih oblakov iščem rešitev
iz votlin
brezobličnih skalovij zro vame izklesane oči
resnica laži
kot nevidna objemajoča snov
prižiga padajoče oblake
SVETLOBA OBSTAJA GOTOVO OBSTAJA
 brezoblična skalovja se drobe
 sesalke novorojenega iščejo pot
občutek teže oblakov kali zrcaljenje svetlobe

SVETLOBA OBSTAJA GOTOVO OBSTAJA

hropenje solz se izgublja v zatišje
nočem več biti kar sem bil
brezovi gaji hočejo cveteti
daleč
daleč od umiranja večerne zarje
izgubljanje žalostno postaja tišje
brezovi gaji živijo
čutim vznemirjenost jutranje zarje
zeleni listi vpijajo svetlobo sonca
v majskem brezovem gaju
potrebujem
šepetanje modrih listov
čisto svetlobo novega dne
želim si tebe le tebe
šepetanje modrih listov
v majskem brezovem gaju

tvoj biti tvoj samo tvoj
čistost svetlobe novega dne
tvoj biti tvoj samo tvoj
prvi žarek jutranje zarje
v majskem brezovem gaju.

VII

ura je devet
v domu tišine
se poljubljam s spomini
zamaknjenost
vodne gladine na zrcalu
hrepenenja
je posvečena njej
čakal bom na polnoč
morda
takrat
bodo zbledeli kamniti sarkofagi
morda
takrat
bo tišina postala melodija
morda
takrat
bodo hrepenenja postale ustnice

čakal bom polnoč
zdaj je ura devet
in
v domu tišine
so še vedno kamniti sarkofagi

VIII

o prazna vaza
postani solza
in pusti da te ubijem s spomini
na mizi pepelnega poglavja
(v kotu ugaša spomin modrih oblakov)
leži drobno pismo

odstavek nekega večera
(premoč hladnih senc nad mavrico)
stiskajoča teža zastrtosti
postaja podoba
vaze s cvetjem
(varljivo toplo)

skozi kovinska črna okna
uhajajo v plahost mraka
prazne svetilke
uhajajo
iz naraščajočega razpadanja
neposušeni spomenikov

na mizi pepelnega poglavja
(v modročrni svetlobi)
leži prazna vaza
odstavek nekega večera
iz njene praznine
se dviga
brezvetrje mojih čustev
in
vsrkava prazne svetilke

še pred plahostjo mraka sem
(ovit v mavrico)
plaval med toplimi oblaki
še pred strupenimi kleščami teme sem
ljubil v svetlobi

skozi kovinska črna okna
ne vidim ničesar
samo
čutim njeno hladno prisotnost

miza pepelnega poglavja
ali

ljubiti v temi

in

ljubiti temo

je izgubljenost sanj

skozi kovinska črna okna
uhajajo spomini modrih oblakov

IX

vračam se
zasledujejo me pogledi zvezd
zadovoljen sem
v žepu imam cigarete
 kadam
 in delam modre oblake

v sobi se je ugasnila luč
 nenadoma
 ravno v tem trenutku
 sem pomislil na svoje življenje
 nenavadno in
 vendar res

zadnji modri oblak pobeglega strupa
se je izgubil v globini neba

razdal se je po vesolju
mogoče
mogoče sem jaz pobegli oblaček
in vesolje je
morda je moje življenje
posuto z lepimi trenutki
morda moja ljubezen

vračam se
zasledujejo me pogledi zvezd
spomnil sem se na gladino naše male reke
na toploto tabornega ognja

gotovo je primož ugasnil luč
nenavadno čudno naključje

v sobi se je ugasnila luč
in veter je toplo zapihal v noč
spomin še za hip zbeži na trato pri reki
v šumenje oblečenih hrastov

v sobi je ugasnila luč

■ ILUSTR. FUNFE

X

občudujem
usklajenost nepovezanih dogodkov
zagovor tisočerih stvari
na obronkih prehoda
komaj vidnih tipalk v temo
občutim
kakor da bi se drobci ogledala
razlili po tleh
lepo je
če znaš poslušati šumenje časa
telo tvoje duše ti podari
srečo
usklajenost nepovezanih dogodkov
kako čudovito je to
prijatelj
ljubiti drobce ogledala

nato vzameš pero
in pišeš
razumeš zagovor tisočerih stvari
pišeš
in upaš
da bi te razumeli razliti drobci ogledala

bežal sem
bežal sem daleč od žarometov
preskakoval sem
prazne sence strahu
za očmi obstoja

bal sem se
v zavest vklesanih sistemov
teoretičnih možnosti
obstal sem sam
v dolini brez iskanja vrat
skril sem glavo za deblo nagonov
da ne bi videl resnične svetlobe
teh lažnih žarometov

bežal sem daleč od žarometov
in zdaj

naj odprem oči
naj razprem roke
bežal sem
in nisem vedel kam bežim
bežal sem
in nisem vedel zakaj bežim
vem
da za vrati doline

prežijo lažni žarometi

ko sem prehajal
v hodnike razvejanosti brez upa
sem premišljeval
luči na svodu radovednosti in vprašanj
so prišle na videz bližajoča sonca
 kmalu sem uvidel
 da se srečolov v labirintu ne izplača
mogoče
 je to slabo od mene
 toda jaz imam rad razmetane sobe
 brez reda
trenutno me sence nagonskih žarometov
prav nič ne ganejo
in tudi zamaknjenost dvomeče predsobe
je le predsodek v nezaupanje
ponavljajočega časa svetlobe

trenutno sem zaverovan
v akvarije sedanjosti
nemisleči domovi storjenih stvari
prehajajo v polseno
golobi razmišljanj lebde
kot mavrica na preprogi
vzporedno s stopnicami
(mislijo da jih bom hranil)

TODA DANES NIMAM S SEBOJ
KOŠARICE Z DOŽIVETJI
NAMENOMA SEM JO PUSTIL NA MIZICI
PRED OGLEDALOM PREJŠNJEGA DNE

XIII

kjerkoli kadarkoli
 nekdo
 slepo stopanje v preteklost
 nekdo
ki ima samo
 brezkončno poslušanje ptic
in ne ve
 da so že davno
 ostale brez glasu
brez cilja
 naslednji korak
 stara konzerva
odvržen čik
 morda kovanec v
 bedi neona
tišina

naslednji korak

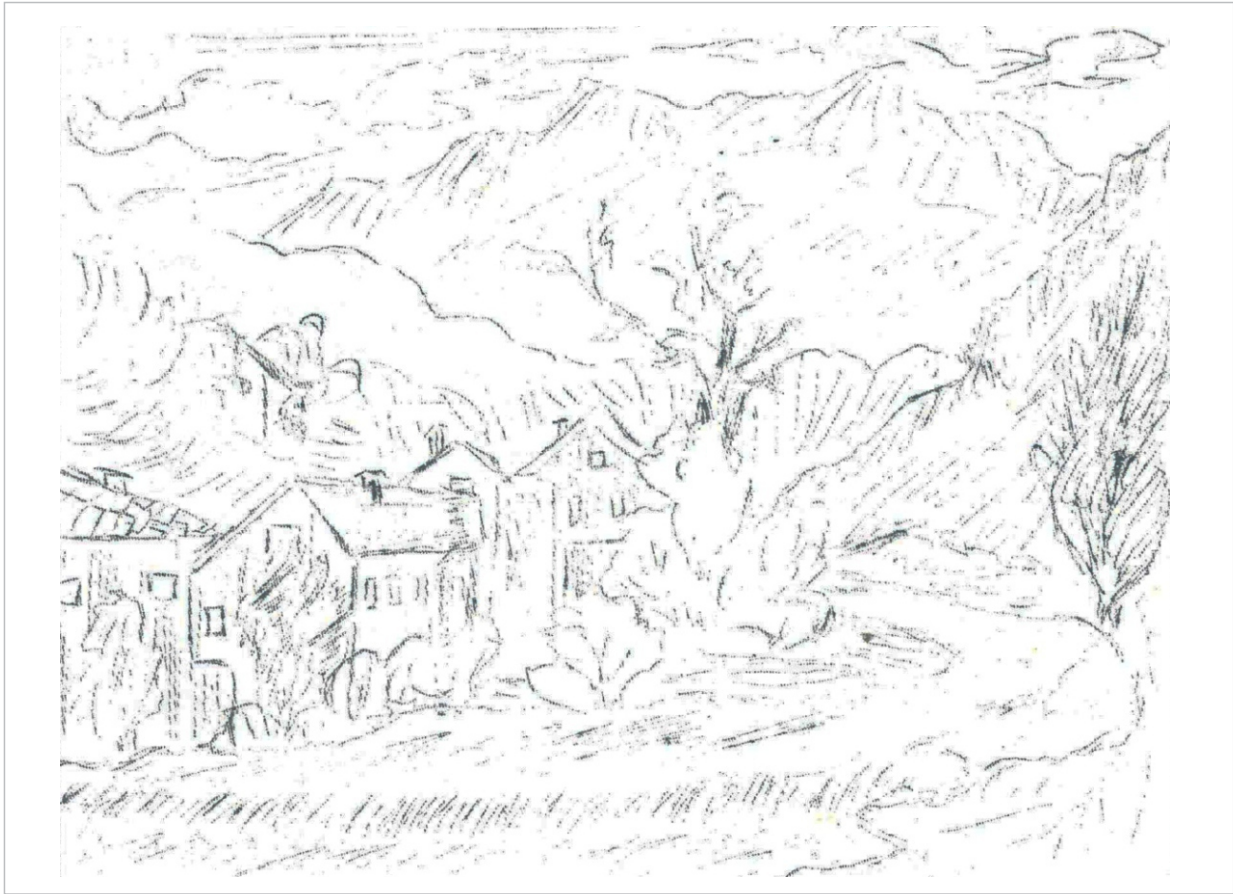
spuščanje v temo

nebo oblaki

korak nazaj

brez moči

kjerkoli kadarkoli

■ ILUSTR. ANDREJ FABJAN

XIV

ležim
še pred nekaj trenutki
so uveneli odmevi v pesmi v noči
nato

oddaljen grom
premoč bliska v temi

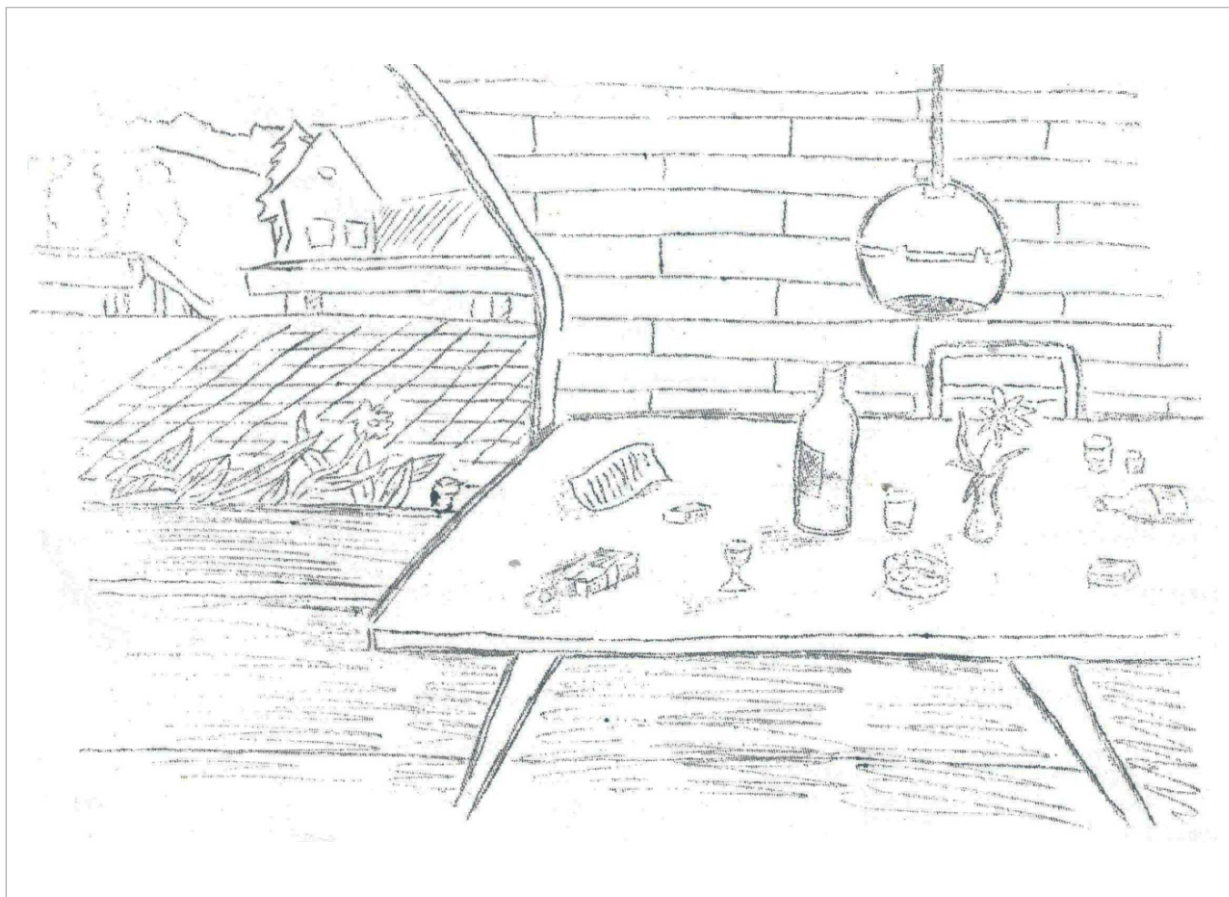
poslušam kako prihaja dež
tiho
nežno

pritajeno se bliža
je že tu

temen objem
šepetajoče vršenje
globina pokrajine

v
smrti bliska
umiranje kapljic
šumenje potokov
na tisoče zgodb
in tema
zapira oči
razvejana krvava nitka
na črnem
obrazu

poslušam kako prihaja dež

■ TOMAŽ SKRBINŠEK TOM

XV

na poti v kino
sem srečal mojo lepo sosedo
 kje si bila jo vprašam
prsi se ji napno ko zajame zrak
 bila sem na trgu mi pravi
 kupila sem zelenjavo in dva ananasa
omamljen ji zagotavljam
 rad imam ananase deklica
 ali mi ju daš
 njen nasmeh mi pove
da niso njeni
 še vedno gledam nemirne
 a sladke sadeže
 in jo prosim naj mi ju pokloni
toda bila sta od očka in mamice

XVI

pogovarjamo se na klopi ob ognju
skozi zaveso polteme
nas poljublja vonj pečenih kostanjev
naslonjen sem na prijateljico
poslušam njen mirni utrip srca
in premišljujem
kaj bi rekla če bi ji povedal
da jo imam rad
ogenj počasi objema svojo mamo
da jo iz hvaležnosti poje
zdaj ni čas zato
si pravim
in ji ponudim prgišče kostanjev
zakaj bi razgrnil slap
ko pa tako lepo šumi

XVII

popoldan
v senci
tovarniškega brnenja
in z dnevnikom
v sebi
prestopim most
sonce neprisiljeno obstaja
in
v travah
leži
veter
poslušam kako sekajo vrbo
sence oblakov
so melanholične
popoldan
noč je

XVIII

sedim
poslušam glasbo
mehke veje večera
se skozi okno
spuščajo na tla
drobne misli
se počasi
kakor dim cigarete
dvigajo in ulegajo
na temne krošnje
nič posebnega ni
nebo je pepelnato
in zapira tanke poti
do zvezd
čustvo
jaz in pepelnik na mizi

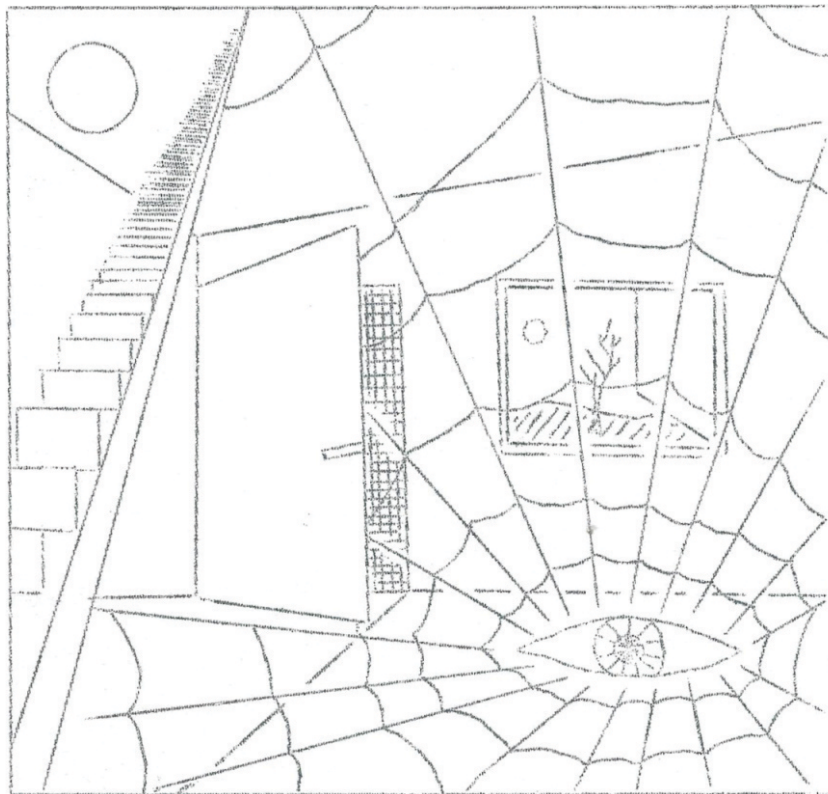
XIX

ja punči rad te imam
v mojem srčku
že raste prostor zate
ja res si mi všeč
in tudi gradbeno dovoljenje imam v žepu
mini morisa
bom dobil s štirimi kokakolami
tapete za spalnico bom
sam s tvojo šminko
ampak trenutno
simpatična pepelka
bi rad pil ker sem zelo žejen
le pomisli
hiša je v mojem srcu
avto bo ali pa ne
saj ni važno
da sva le midva a ne

XX

železniška postaja
mraz in dve minute do polnoči
wc in zraven improviziran penis
tvoja moč
je le še odsev nekdanjih hotenj
odhajaš daleč proč
in vendar bo del tebe ostal tu
še vedno stisnjen
neločljivo pripet med vlažne stene
rad bi bruhal a opaziš
da se da biološke potrebe
opraviti tudi z možgani

ne slutiš
da bo šel strah
s teboj

■ TOMAŽ SKRBINŠEK TOM

všeč mi je pohajkovanje
po pajčevinah med kipi čustev
zato stopam po ekvatorju
ližem sladoled
in se dotikam toplih in hladnih spomenikov
luže neba
skrite za krošnjami dogodkov
mi podajajo nitke razbite svetlobe
ko pridem do razpotja
si slečem obleko normalnosti
pred menoj vzhajata dva prosojna kipa
tisti ki teži k modremu
skriva v sebi bolečino
a roke rdečega so tople tople
čustvo
zanimivost oblakov se umika vetru mojih želja

odprem vrata in vame završijo sanje
presenečen hočem uloviti njihove odseve
toda

sanje so tihe
sanje so nemirne
včasih se jočejo
včasih se smejejo
sanje so otrok

utrujen se naslonim na vrata
naj le vršijo sanje
naj le vršijo mimo mene
danes bom zastrupil zlate sence

danes

gramofon
pesem se razliva čez rob male mize
v zraku visi netopir moje duše
v rokah imam stikala sveta
vse lahko uničim
celo Bacha lahko oživim da ga ubijem
koprive so zelene so pekoče
poti pa so kamnite pa tudi blatne
na cesti so sence
če jih ne pljuvaš
se ti bodo smejale za slepim hrbtom
nevidni odmevi korakov
se oddaljujejo
a ti si kljub vsemu melanholično vesel

zunaj dežuje

nasmejanost poletnega popoldneva
me je vzela v naročje
in zaspan
sem se prepustil objemom sonca
oblaki so bili namrščeni
pa tudi ošabni
zato sem dobrodušno
podaril svoj pogled
prijazni senci starega hrasta
vlekel sem cigareto in premišljeval
ali ni že čas da padem v vodo

ko se sprehajam po cestah po lokalih
ko stopam med strehami gimnazij in šol
ko svetle zone tam na ustih neba
kažejo svoje sivopepelnete zobe
ko se pred menoj razgrinja poletje nekega življenja
ko se dvigajo zavese na preprogi belih oblakov
takrat iščem prostor kjer me še ni bilo

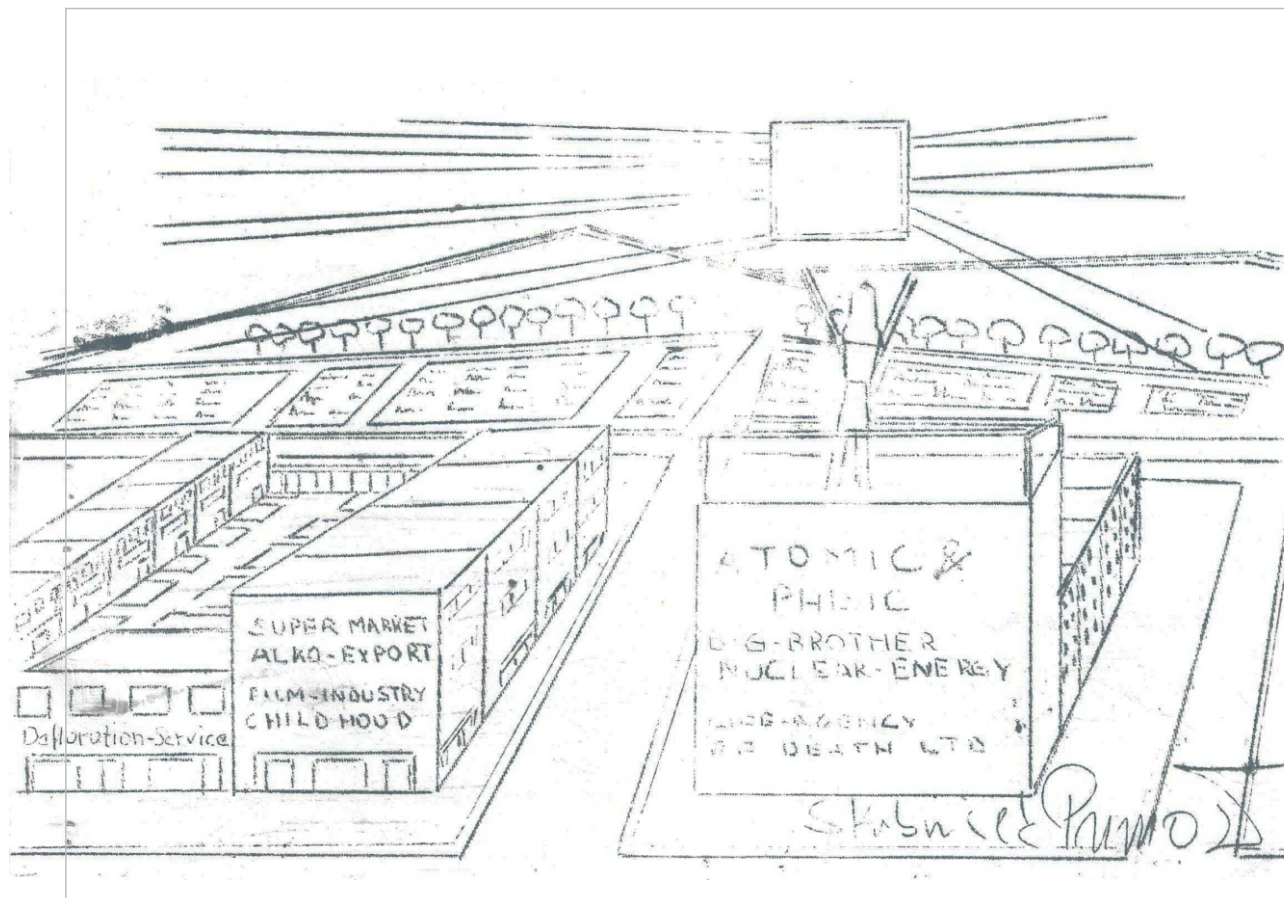
in prav vseeno mi je če je to kamen na cesti
če je to namig simpatičnega dekleta
če je to zamolkel in zloben odmev oblačnega dneva
prav vseeno mi je in zato nočem hote iskati
nikogar niti sebe

iz ožilja mojih čustev in globin njihove razjedenosti
začno kapljati monotone kapljice sive sreče

rišem s čopičem gole slučajnosti
in postajam slikar
skazenih podob resničnega doživetja v sivem

in mala čarovnica iz skrivnostnih sanj otroštva
se skriva za željami rojenimi v tem srečnem trenutku
pogleduje me izza strehe gimnazije izza preprog oblakov
maham ji in se zabavam z njenimi brezzobimi čeljustmi

ko se sprehajam in se ljudje z napolnjenimi želodci
ozirajo za mojo domišljavostjo na močvirskih tleh
jim domišljavo odgovarjam s tem da se ne zmenim za njih
tako gredo oni naprej zadovoljni nad svojimi ugotovitvami
a pred menoj pa se razgrinja življenje nekega poletja
razgrinja se mi in mi poklanja sladko čokolado sive sreče
in jaz sem kar domišljav na svojo domišljavost

na pločniku velemesta
je stala majhna majhna deklica
bila je še zelo mlada in ni hotela razumeti
da vse dobrote civilizacije smrdijo
svojo punčko
tisto ki je avtomatično klicala mama mama
je vrgla v jarek poleg pločnika
zatisnila je ušesa pred brnenjem avtomobilov
in stegnila roke proti soncu

toda tudi sonce je bilo civilizirano
bilo je štirioglato
in je nosilo prilagodljiva sončna očala
zato ga je deklica preklela v prah
zdrobljeno sonce

je začelo rostiti
na ceste na pločnike
takoј za tem je pridrvel avto
iz njega so skočili črnooblečeni možje
da pospravijo smeti
eden izmed njih pa je telefoniral
naj nujno ustvarijo novo sonce

XXVII

prvi dan je rekel bodi višja plača
uporabil je praktično matematiko
videl je da je to dobro in je bil zadovoljen

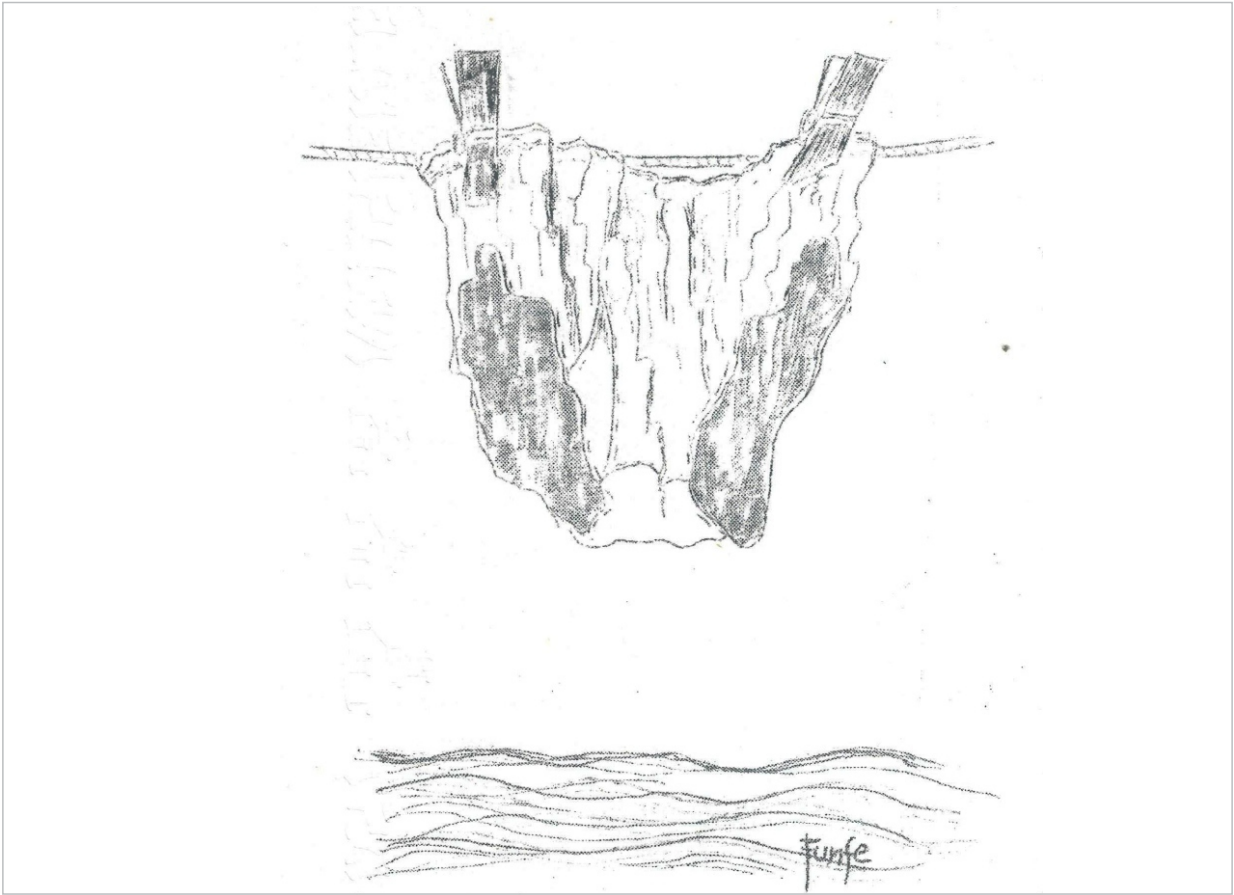
drugi dan je rekel bodi super vila
uporabil je družbena sredstva
videl je da je to dobro in je bil zadovoljen

tretji dan je rekel bodi mercedes
plačal je deset milijonov carine
videl je da je to dobro in je bil zadovoljen

četrti dan je rekel bodi vikend
investiral je đeparac
videl je da je to dobro in je bil zadovoljen

peti dan je rekel bodi dobra pokojnina
spravil je podjetje na kant
videl je da je to dobro in je bil zadovoljen

šesti in sedmi dan je gospod direktor počival

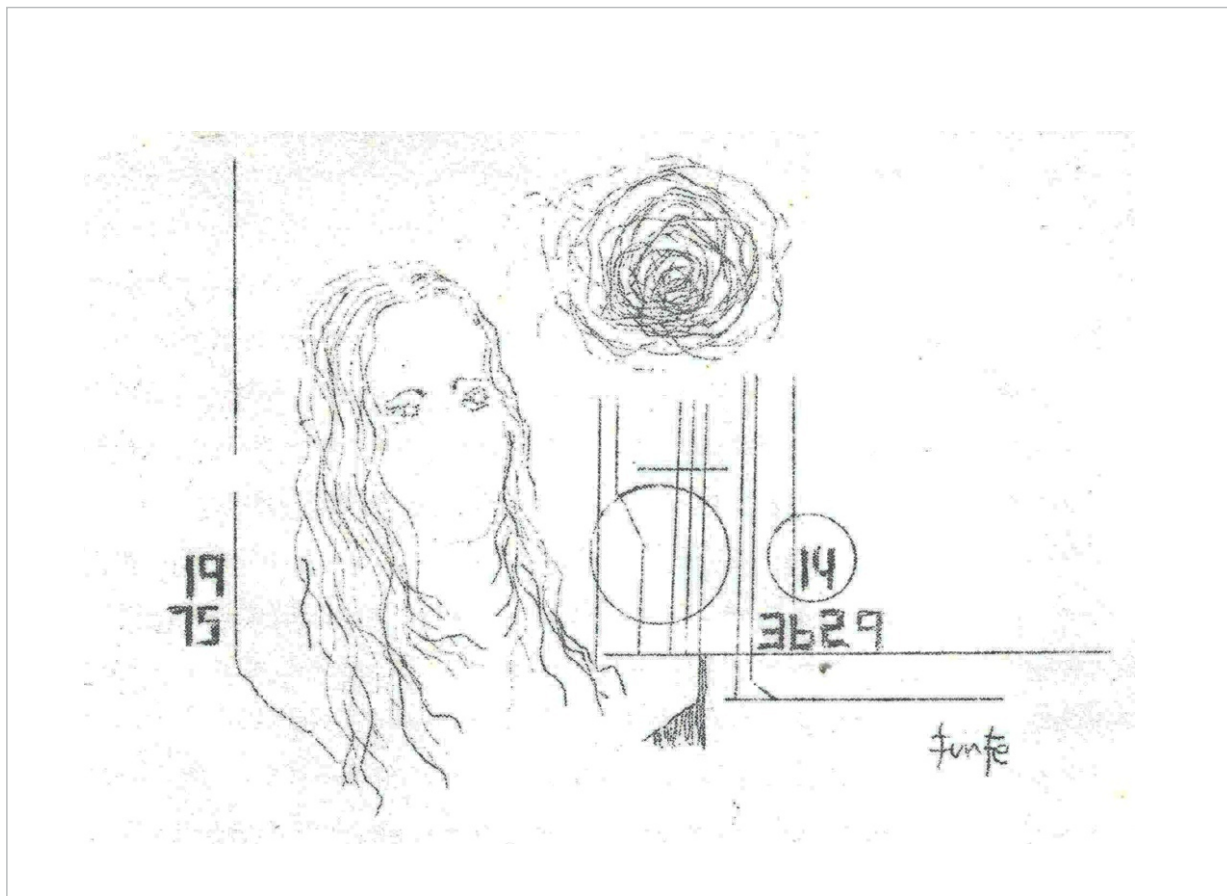
■ ILUSTR. FUNFE

kakor vedno se tudi danes odpravljáš
na pošteno zaslužení počitek
saj si dosti storil
delal si v službi
pil kavo z novo tajnico
pojedel si in prisostvoval sestanku
za emancipacijo žena
večerjal si
in celo otroke si spravil spat
toda ravno danes
toda ravno to noč
bi moral storiti še veliko več
a tega tvoja zaobljenost
ni sposobna niti spoznati
zato boš to noč spal
na posmehu odhajajočih dnevov

XXX

pročelje neba je temnobelo
in v njem se zrcalijo
ostri robovi dolgih rdečih dreves
veter melanholično leži
v olesenelih travah
in sled sončne toplote
je že daleč od mojih dlani

nekaj kar sem včeraj ljubil
je umrlo v tej kapljici tišine

poslušam neko majhno skrito pesem
tanki zvoki vro iz tvojih kostanjevih oči
in iščejo pot
pot skozi moj obraz
pot skozi moje dlani

potapljam se v majhno
čisto skrito pesem
nevsiljivo se me dotika iz fotografije v zvezku

popoldan je uklenjen
v toploto in tišino sobe z enim foteljem

popoldan je preprečil
da bi misel nate skrnil v list papirja

popoldan je predlagal
naj naredim licitacijo
manj spominov in več denarja

popoldan je
in mama se bo jutri jezila
ja kje za hudiča je spet rum

hitim po titovi
vame se silijo neonske reklame
in jaz sploh ne maram pomfrija
sedma ura je stisnjena
v mraz in hrup glavnega mesta
predavanja na faksu so globoka
in steklenica pive ni globoka
folk se posiljuje z odtujenostjo
celo rdečeoranžnozeleni semaforji
si le na silo požmigujejo
nad slepim mravljiščem
po pločniku hite vsemogoče cifre
in v mojem žepu so tudi cifre
in ljubljana je v belo oblečena kurba
kurba z avtomobili
kurba s cestami
kurba z mrazom

kurba z milijardami kurba z hrupom
kurba z smradom
kurba z maksimarketimi
kurba z kurbami
nasplošno kurba velike kapacitete
hitim po titovi
in jutri bom spet utrujal na titovi
in bom srečal žikata
in bova pila medico
in bom tekel za šestico
in bom gledal plošče v izložbi
in bom opazoval pijance pri mraku
in bom mislil na večerjo in na posteljo
hitim po titovi
in čeprav je nekaj mene v emoni
me prekleto zebe

soba je bila zaprašena
in oslepela okna
so bila le še pepel nekdanjih dni

tam čisto v kotu
sem našel zapuščeno misel
kako lep okras bi bila
v moji novi sobi sem pomislil
še vedno bela
bi bila odličen kontrast
rdečomodremu tonu
toda ko sem jo hotel objeti
mi je na dlaneh
ostal le hladen pepel

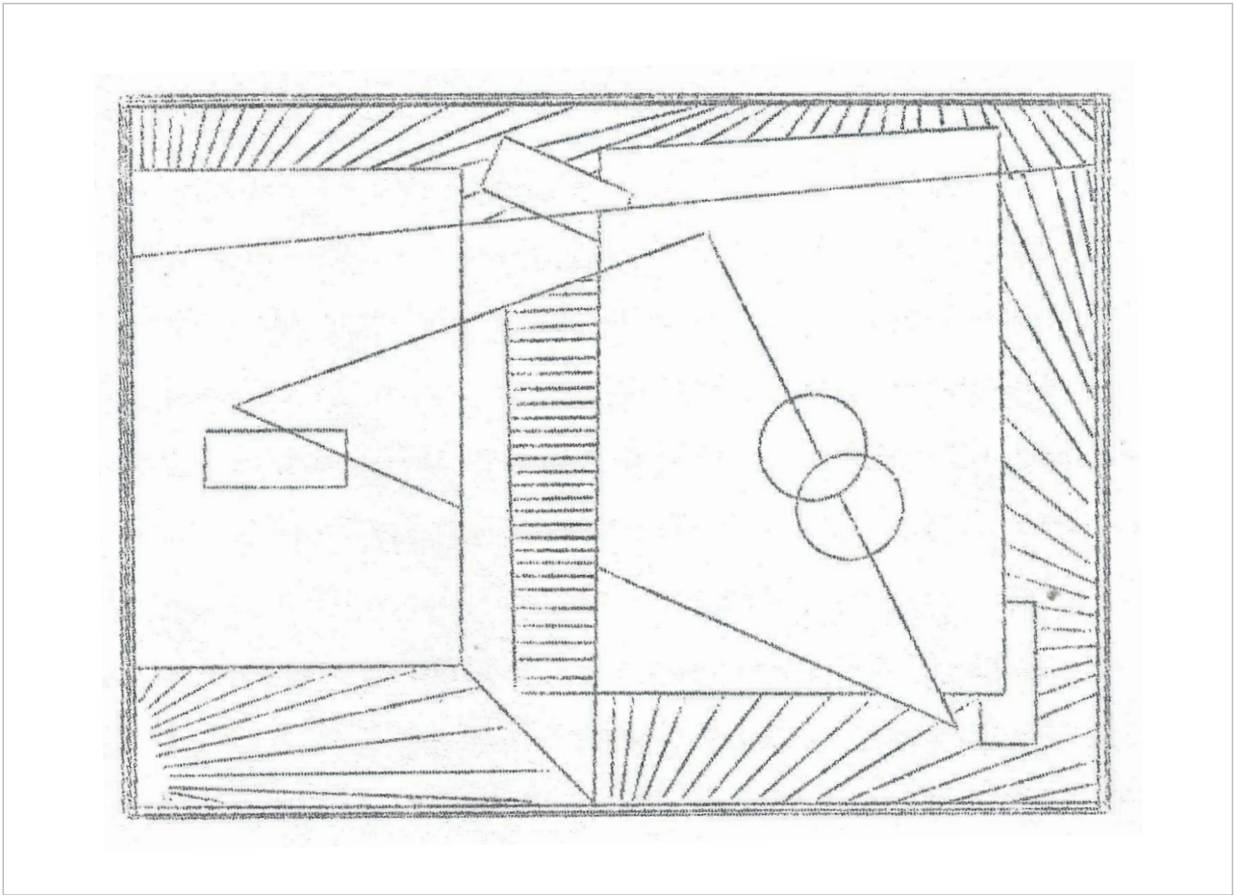
toplega dopoldneva
je radovedno sonce
preiskovalo mojo sobo
ironično sem se zarezal
raje bi posvetilo
v moje možgane
ti so še veliko bolj razmetani

■ ILUSTR. FUNFE

bele mreže besed
so naju ovile v kristalen most
sama sva
tam daleč pod nama
teče ravnodušno življenje
a midva
rubina v sončnem poljubu
iščeva le najino pot
 in čeprav bo sonce nekoč črno
 in čeprav bova nekoč tujca
sva zdaj najsvetlejši most
srečna sva
saj sva ujeta in skrita
v belih mrežah najinih sanj

tvoje oči so nebo
in jaz sem zlato sonce na njem
razlaga otrok
tvoje prsi so travnik za hišo
in jaz sem zajček ki se kobaca

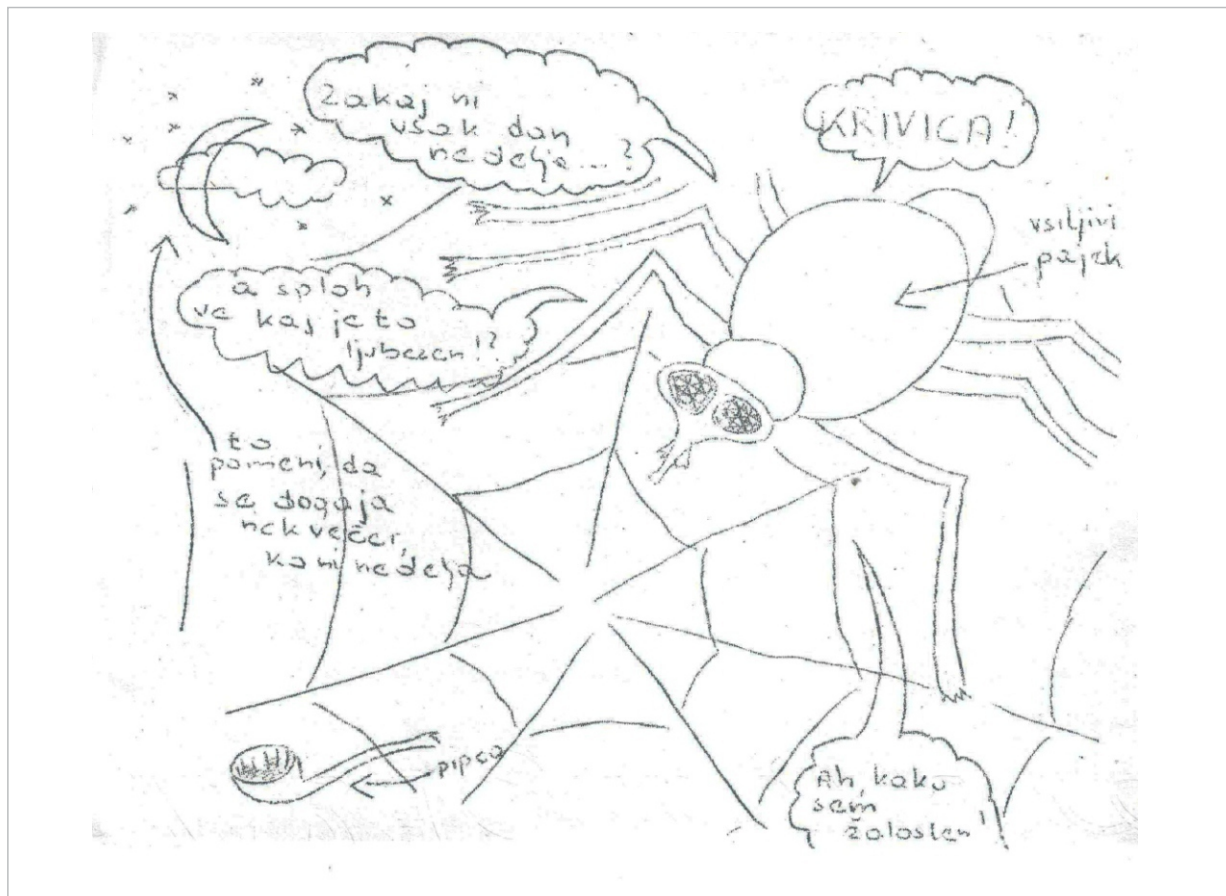

■ TOMAŽ SKRBIŃSEK TOM

posmehujem se mu
saj ni izbrano za sivo eksistiranje
temnordeč trenutek
požira oranžne odtenke čustev
vsak hip se bo razblinil
v pepelnik med nogami orla
ostri robovi resnice
so le navidezne kulise ničesar
drobijo se pred vrati v sanje
oglata sonca v kabinici
so zaljubljene v vrtenje plošč
in strahopetne razdalje
se mrzlično posiljujejo v sivino
sovražijo območje neprostora
in njegove vijolične dobrote
nikakor nočejo razumeti

da razdalj nikoli ni bilo
zato sovražijo tudi sebe

v območju neprostora
sem genij ovalnih struktur

■ TOMAŽ SKRBINŠEK TOM

zvečer se mi je
pajek preveč forsiral
zato sem raztrgal
osladno pajčevino
in mu hladno pojasnil
da danes ne trzam
na romantične finte

čustvo pajek je bil užaljen
ni mogel razumeti
da ni vsak dan nedelja
poleg tega pa je očitno pozabil
da se že dolgo nisem zaljubil

kaj čmo ti vsiljivi pajek
potrpeti bo treba

v sebi skrivaš
kristalno vazo svoje zvezde
in včasih odpreš vrata
da te njeno žarenje poljubi

previdno se jo dotikaš
kajti bojiš se
da jo prsti vsakdanjosti
ne zdrobe

pogovarjam se z oblakom
fantastično se imam mi zaupa
aha mu prikimam in si mislim
še kar v redu kažin
sploh ne morem pasti iz neresnice
nadaljuje domišljavi oblak
aha mu prikimam in si mislim
vsak hip en trip

začne deževati
prižgem si cigareto
in ugotovim
da se je prezgodaj veselil

ljubezen in resnica

Topel poletni veter se je razlil med tankimi brezami. Šepetal je o zahajajočem soncu, o tihi in osamljeni gladini male mlakužice, o pravljicah zaspanih zvezd, o ljubezni mladih ljudi.

Sedela je na robu hriba in njen pogled je nežno drsel po hripavih obrisih poletne noči.

Mislila je nanj, ki je zdaj daleč.

Ničesar ni bilo, kar bi motilo to lepo otožnost.

Minute so se potapljale v ure, posvečene njemu.

Gotovo tudi on misli nanjo.

Zre v njeno zvezdo in v mislih jo poljublja.

Iz teme se prikrađe ogromna postava. Ogrnjena je v tišino in v rokah se blešči meč.

Ponosno se dvigne nad deklico in z vso silo zamahne.

XLIV

Resnica mnogih ljudi je osamljenost in žalost
Ždijo na oknu ki vsak večer spi nad ulico
Neznanci se sprehajajo poljubljajo
In si pripovedujejo tisoč majhnih
A tako skrivnostnih stvari
Ne opazijo obraza na zaspanem oknu
Ne opazijo da se več ne zna jokati
A osamljen obraz zre v mimoidoče
In skozi njih v daljavo zlomljenega življenja
In golobi letajo nad strehami
In oblaki se sprehajajo po sivem nebu

I	sivina zvezda in grobovi.....	01
II	samota I.....	04
III	samota II.....	06
IV	park izgubljenih.....	08
V	strah pred neznanim.....	11
VI	šepetanje modrih listov.....	12
VII	čakal bom na polnoč.....	14
VIII	prazna vaza.....	16
IX	v sobi je ugasnila luč.....	20
X	razliti delci ogledala.....	24
XI	bežal sem.....	26
XII	sprehod.....	28
XIII	kjerkoli kadarkoli.....	30
XIV	poslušam kako prihaja dež.....	33
XV	deklica in ananasa.....	36
XVI	ogenj in kostanji.....	37
XVII	popoldan.....	38
XVIII	trenutek večera.....	39
XIX	legenda o don bojanu tretjemu..	40
XX	pred odhodom.....	41
XXI	čustva na ekvatorju.....	43
XXII	oda o sanjah.....	44

XXIII	refleksija v dežju.....	45
XXIV	lenoba v poletju.....	46
XXV	zone.....	47
XXVI	kombinacija 5001.....	50
XXVII	moderna geneza.....	52
XXIX	filistru.....	55
XXX	oda.....	56
XXXI	pesem.....	58
XXXII	popoldan II.....	59
XXXIII	kombinacije 72.....	60
XXXIV	včeraj in danes.....	62
XXXV	sonce moja soba in jaz.....	63
XXXVI	himna vrlemu pijančku.....	65
XXXVII	metulj v belih mrežah.....	66
XXXVIII	mati in otrok.....	67
XXXIX	pepelnik v območju neprostora..	69
XL	vsiljivi pajek.....	72
XLI	ti.....	73
XLII	oblak in jaz.....	74
XLIII	ljubezen in resnica.....	75
XLIV	golobi in obrazi.....	76

skrbinšek tomaž pesmi trenutkov in iskanja
ilustracije franci fortun funf
fabjan andrej
skrbinšek tomaž tom

izšlo v 150 izvodih
z pomočjo zupanc aleksandra saša
volk tomaža toma

posebna zahvala gre obrtno komunalnemu podjetju črnomelj
za takojšnjo materialno pomoč

kdor najde kako napako je avtorjem dolžan plačati pivo

Kolofon:

Pesmi trenutkov in iskanja

Prepis in priprava pesmi: Andrej Črnič

Oblikovanje: Roland Plut

Izdala: Knjižnica Črnomelj, zanjo Anja Panjan, direktorica

Tisk: PRINT 1A, Nejc Šuštarč, s. p.

Naklada: 50 izvodov

Leto izida: 2025

Publikacija je izšla ob finančni podpori občine Črnomelj.

KNJIZNICA
ČRNOMELJ